



St. Olavs Hospital

Universitetssykehuset i Trondheim

Psykisk Helsevern

Ressurssenter om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging – region Midt

Besøksadresse:
Schwachs gt. 1

Telefon: 72 82 20 05
Telefaks: 72 82 20 33

Det Kongelige Justis- og beredskapsdepartement
Gullhaug Torg 4a
0484 OSLO

29 APR 2013

Deres ref: 12/7414-KRS

Trondheim 16.4.2013

HØRINGSUTTALELSE VEDRØRENDE RAPPORT OM «AVHØR AV SÆRLIG SÅRBARE PERSONER I STRAFFESAKER»

Rapporten inneholder mange gode endringsforslag og presiseringer som vi støtter, som for eksempel utvidelse av ordningen til i hovedsak å gjelde «psykisk utviklingshemmede» s. 46 og til å øke fritaksregelen for forsikring fra 14 til 15 år, s. 81.

Når det gjelder begrepet «psykisk utviklingshemmede» så antas at Arbeidsgruppen her mener alle som har en eller annen psykisk funksjonshemming, som omfatter langt flere enn de psykisk utviklingshemmede, da dette i realiteten er en medisinsk diagnose.

Jfr f.eks Helse- og sosialtjenestelovens Kap. 9, som utelukkende har de personer med denne diagnosen som målgruppe.

Ellers så er Arbeidsgruppens mest kontroversielle forslag å ta dommeren ut av «Dommeravhørene».

Vi er fra denne side noe skeptisk til dette endringsforslaget, og ikke minst fordi Arbeidsgruppens argumentasjon ikke er særlig overbevisende.

For eksempel når det gjelder dagens forsinkelser i Barneavhørssaker, så er forsinkelser hos politiet et langt større problem enn forsinkelser hos domstolene.

Og når det gjelder poenget med at Norge ved siden av Island er de eneste land – av de som ikke ellers har dommerledede avhør – som har Dommerledede Barneavhør, så betyr ikke det nødvendigvis at de andre har et bedre system.

Et helt annet spørsmål er om avhørene i det hele tatt bør utføres av politifolk med ekstrautdanning i barnepsykologi og lignende, eller om man heller bør gi erfarne barnevernpedagoger eller andre med spesiell utdanning vedrørende barn, de kurs de trenger i avhørsteknikk m.m.

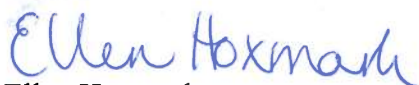
Dette begrunnes med at hovedformålet tross alt er å få et mest mulig riktig bilde av barnet har sett/hørt og/eller opplevd på annen måte, og det er all grunn til å tro at den profesjonelle barnearbeider har vel så store forutsetninger for å oppnå dette som polititjenestemannen eller kvinnen.

Det er også betenkelig at antall barneavhør er stadig økende, da det er liten grunn til å tro noe annet enn at alle former for avhør er belastende for barn. Spørsmålet er derfor om ikke politiet bør legge mer vekt på hva barnevern, BUP og familievern kan bidra med i form av vitneprov og derav begrense de rene barneavhør.

Selv om vi fra vår side ikke er enig i alle de foreliggende forslag, er det ellers grunn til å berømme Arbeidsgruppen for et meget grundig og godt utført arbeid, hvor man også til overmål har utformet et fullt ferdig forslag til forskrift.

Når det gjelder Forskriftens § 13, 1.ledd, så er det etter vår erfaring nødvendig med nærmere retningslinjer for hvordan Barnehuset skal tilrettelegge reisen, da vi har eksempler på at det synes noe tilfeldig for hvordan ulike barn kommer til Barnehuset, særlig med tanke på hvem som følger dem til avhør. I denne sammenheng bør det også foretas en sikkerhetsmessig vurdering om hvorvidt barna skal føres tilbake til foreldrene etter avhør.

RVTS-Midt



Ellen Hoxmark

Leder



Leif Strøm

Juridisk rådgiver